

ΚΥΡΙΑΚΗ

ΣΥΝΤΟΜΟΝ ΚΗΡΥΓΜΑ

«Εγενόμην ἐν Πνεύματι ἐν τῇ Κυριακῇ ἡμέρᾳ καὶ ἤκουσα φωνὴν ὀπίσω μου μεγάλην ὡς σάλπιγγος» (Απ. 1, 10)

Περίοδος Δ' - "Ἔτος ΚΓ"
Φλώρινα - ἀριθμ. φύλλου 1308

Κυριακὴ ΙΑ' Λουκᾶ (Λουκ. 14,16-24· Ματθ. 22,14)
17 Δεκεμβρίου 2006

Συντάκτης † ἐπίσκοπος
Αὐγουστίνος Ν. Καντιώτης

Ἔχεις τὴν ἕκτη αἴσθησι;

«Ζεύγη βοῶν ἡγόρασα πέντε, καὶ πορεύομαι δοκιμάσαι αὐτά» (Λουκ. 14,19)

ΤΟ εὐαγγέλιο πού ἀκούσατε, ἀγαπητοί μου, εἶνε μιὰ παραβολή, μιὰ ἀπὸ τίς ὠραίες παραβολές πού διδάξε ὁ Κύριος ἡμῶν Ἰησοῦς Χριστός. Σ' αὐτὴν βλέπουμε ἕναν ἄρχοντα πού, γιὰ νὰ τιμήσῃ τοὺς ἄλλους, ἔκανε **τραπέζι** πλοῦσιο καὶ τοὺς προσκάλεσε. Καὶ ἐνῶ θὰ περίμενε κανεὶς ὅλοι νὰ σπεύσουν στὸ μεγάλο αὐτὸ δεῖπνο, περιέργως ὅλοι ἀρνήθηκαν, μὲ διάφορες προφάσεις.

Παραβολὴ εἶνε. Ἄλλα λέει καὶ ἄλλα ἐννοεῖ ὁ Κύριος. Ποιός εἶνε, ἀγαπητοί μου, ἐκεῖνος πού ἐτοίμασε τὸ τραπέζι; Εἶνε ὁ Θεός, εἶνε ὁ Κύριος ἡμῶν Ἰησοῦς Χριστός. Ποιό εἶνε τὸ τραπέζι; Εἶνε ὅλα τὰ ἀγαθὰ του πού ἀπολαμβάνουμε. Κάθε μέρα **κοινωνοῦμε** ἀπὸ αὐτά. Δὲν ὑπάρχει δευτερόλεπτο, πού νὰ μὴν κοινωνοῦμε τῶν δωρεῶν τοῦ Θεοῦ. Κοινωνοῦμε τοῦ ἀέρος. Ποιός τὸν ἔκανε τὸν ἀέρα; Ὁ Θεός. Κοινωνοῦμε τοῦ ἡλίου, κοινωνοῦμε τῶν ὑδάτων, κοινωνοῦμε πάσης τροφῆς. Ἡ ἀνώτερη ὁμως κοινωνία, πού διαφέρει ἀπὸ ὅλες τίς ἄλλες ὅσο τὸ χαλίκι ἀπὸ τὸ διαμάντι, καὶ δὲν λέγεται ἀπλῶς κοινωνία ἀλλὰ **θεία κοινωνία**, εἶνε τὸ σῶμα καὶ τὸ αἷμα τοῦ Χριστοῦ, πού εἶνε ἐπάνω στὴν ἀγία τράπεζα. Εἶνε αὐτὸς ὁ Χριστός. Κάθε ψίχουλο μετὰ τὸν καθαγιασμό εἶνε σῶμα Χριστοῦ, εἶνε ὁ Χριστός, καὶ κάθε σταγόνα οἴνου εἶνε τὸ αἷμα τοῦ Χριστοῦ. Αὐτὰ εἶνε τὰ μεγαλεῖα τῆς πίστεώς μας.

Καὶ ὁ Χριστὸς **μᾶς προσκαλεῖ** στὴν τράπεζα. Ἄλλὰ δυστυχῶς οἱ ἄνθρωποι μένουν ἀδιάφοροι. Μιὰ μικρὰ μερίδα ἀνταποκρίνεται στὸ θεῖο προσκλητήριον· γι' αὐτὸ λέει τὸ εὐαγγέλιο· «πολλοὶ γάρ εἰσι κλητοί, ὀλίγοι δὲ ἐκλεκτοί» (Ματθ. 22,14). Οἱ πολλοὶ προβάλλουν διάφορες προφάσεις. Ὁ ἕνας λέει ὅτι ἔχει ἀγροὺς, ὁ δεύτερος ὅτι ἀγόρασε βόδια, ὁ τρίτος ὅτι ἔχει γυναῖκα καὶ δὲ μπορεῖ ν' ἀσχοληθῇ μὲ τὰ οὐράνια καὶ ἀθάνατα πράγματα.

Ἀπ' ὅλες αὐτὲς τίς προφάσεις θὰ πῶ λίγα λόγια μόνο γιὰ τὴν δευτέρα πρόφασιν.

Ἐγώ, εἶπε ὁ δεύτερος καλεσμένος, ἀγόρασα πέντε βόδια, καὶ θέλω νὰ πάω νὰ τὰ δοκιμάσω, ἂν εἶνε καλὰ γιὰ τὴ γεωργία, ἐργατικά, καματερά. Ποιόν εἰκονίζει ἄραγε αὐτός;

Οἱ ἐρμηνευταὶ τῆς ἀγίας Γραφῆς λένε, ὅτι αὐτὸς πού ἔχει τὰ πέντε ζεύγη βοῶν εἰκονίζει τὸν ἄνθρωπο, τὸν κάθε ἄνθρωπο. Ὅλοι ἀνεξαιρέτως ἔχουμε πέντε ζεύγη. Ποιὰ εἶνε τὰ πέντε ζεύγη; Εἶνε **οἱ πέντε αἰσθήσεις**.

Ὅλες εἶνε ἀξιόλογες, ἀλλὰ ἡ βασίλισσα τῶν αἰσθήσεων εἶνε **ἡ ὄρασις**. Τί μεγαλεῖο, τί θαυμάσιο πρᾶγμα! Καὶ μόνο τὸ μάτι φτάνει ν' ἀποδείξῃ, ὅτι ὑπάρχει Θεός. Διότι ὅπως μιὰ φωτογραφικὴ μηχανὴ ἔχει τὸν κατασκευαστή της, ἔτσι καὶ τὸ μάτι ἔχει τὸν δημιουργό του. Καὶ ἂν εἶνε ἀξιοθαύμαστη μιὰ φωτογραφικὴ μηχανή, πολὺ περισσότερο ἀξιοθαύμαστο εἶνε τὸ μάτι, πού εἶνε τέλεια φωτογραφικὴ μηχανή. Ποιός ἔκανε τὴν ὄρασι; Ὁ Θεός.

Σπουδαία ἐπίσης εἶνε **ἡ ἀκοή**. Καὶ ἀκοῦμε, διότι ὑπάρχει ἀέρας. Ἄν ἀφαιρεθῇ ὁ ἀέρας, τίποτε δὲν θ' ἀκοῦμε, ὅσο καὶ ἂν φωνάζουμε. Θαυμάζουν οἱ ἄνθρωποι τὰ ραντάρ. Στὴν κορυφὴ λ.χ. τοῦ Βιτσιῖου ὑπάρχει ραντάρ, πού συλλαμβάνει τὸν ἦχο τῶν ξένων ἀεροπλάνων ἀπὸ μακριά. Ἄλλ' αὐτὸ εἶνε τεχνητὸ ραντάρ· τὸ φυσικὸ ραντάρ, τὸ αὐτί μας, εἶνε ἀνώτερο.

Ἄλλη αἴσθησι εἶνε **ἡ ὄσφρησις**. Νιώθεις τὴν εὐωδία τοῦ κήπου. Μυστήριο πῶς συλλαμβάνεται καὶ μεταφέρεται στὸν ἐγκέφαλο τὸ αἶσθημα τῆς κάθε ὀσμῆς, καλῆς ἢ ἄσχημης.

Σπουδαία ἐπίσης αἴσθησι εἶνε **ἡ γεῦσις**. Μ' αὐτὴν ὁ ἄνθρωπος καταλαβαίνει τὸ γλυκὺ ἢ τὸ πικρὸ, τὴν ποιότητα ἐν γένει τῶν τροφῶν. Καὶ διακρίνει ἀμέτρητες ποιότητες.

Καὶ πέμπτη αἴσθησι εἶνε **ἡ ἀφή**, ἡ πιὸ χον-

δρῆ ἀπ' ὄλες τις αἰσθήσεις. Μ' αὐτὴν λαμβάνουμε γνῶσι ἂν αὐτὰ πού ἀγγίζουμε εἶνε μαλακὰ ἢ σκληρά, λεῖα ἢ τραχεῖα, ζεστὰ ἢ κρύα, καὶ πολλὲς ἄλλες πληροφορίες. Οἱ τυφλοὶ μὲ τὴν ἀφή μποροῦν ἀκόμη καὶ νὰ διαβάζουν!

Εὐλογία Θεοῦ εἶνε οἱ πέντε αἰσθήσεις. Ἄν στερηθῆ κάποιος μία ἀπὸ αὐτές, τότε βλέπει τὴν ἀξία της. Μπορεῖτε νὰ φανταστῆτε ἄνθρωπο χωρὶς τις πέντε αἰσθήσεις; Σκοτάδι, μοναξιά, στέρηση, κίνδυνος θὰ τὸν συνοδεύουν. Οὔτε εἰκόνα, οὔτε ἦχος, οὔτε εὐχαρίστησι, οὔτε εἶδησι, οὔτε προστασία ἀπὸ κάτι κακὸ, οὔτε συμμετοχὴ στὴν τράπεζα τῶν δωρεῶν τοῦ Θεοῦ. Ἄλλὰ ἐμεῖς, ἐνῶ ἔχουμε τις αἰσθήσεις, **εἴμαστε ἀχάριστοι**. Σήμερα ὁ κόσμος μας εἶνε ἀχάριστος. Δὲν ξέρει νὰ πῆ εὐχαριστῶ, δὲν ξέρει νὰ δοξάσῃ τὸ Θεό.

Αἰσθήσεις βέβαια ἔχουν **καὶ τὰ ζῶα**. Μερικὰ ζῶα μάλιστα ἔχουν αἰσθήσεις ἰσχυρότερες ἀπὸ τὸν ἄνθρωπο. Ὁ ἀετὸς π.χ. ἔχει ὄρασι πολὺ ἰσχυρά. Βλέπει μακριά, ψηλά· ἀντέχει νὰ βλέπῃ τὸν ἥλιο κατάματα (ἐξ οὗ ἡ ἔκφρασις *ἀέτειον βλέμμα*), ἐνῶ ὁ ἄνθρωπος τυφλώνεται ἂν βλέπῃ συνεχῶς τὸν ἥλιο. Τὸ σκυλί πάλι ἔχει δυνατὴ ἀκοή καὶ εὐαίσθητη ὄσφρησι, ἀνιχνεύει παντοῦ, εἶνε ὁ καλύτερος ἀστυνομικός, ἀνακαλύπτει ἐγκλήματα.

Μὴ καυχᾶσαι λοιπὸν ἐσὺ γιὰ τις αἰσθήσεις σου. Καὶ πρόσεχε πῶς τις χρησιμοποιεῖς. Διότι οἱ αἰσθήσεις πρέπει **νὰ κυβερνῶνται**. Ὅπως τὰ βόδια δὲν κάνουν χωράφι χωρὶς τὸν ζευγολάτη, ὁ ὁποῖος μὲ τὴ βουκέντρα τὰ ὀδηγεῖ, ἔτσι καὶ οἱ πέντε αἰσθήσεις πρέπει νὰ ἔχουν ὀδηγό. Στὰ ζῶα οἱ αἰσθήσεις ὀδηγοὶ ἔχουν τὸ ἐνστικτο, στὸν ἄνθρωπο ὅμως; Στὸν ἄνθρωπο ὀδηγός, πού πρέπει νὰ κυβερνᾷ τις πέντε αἰσθήσεις, εἶνε ἡ ψυχὴ, **ὁ νοῦς**.

Πολὺ συχνὰ δυστυχῶς, ἀντὶ νὰ κυβερνοῦμε τις αἰσθήσεις, γινόμεθα **ἔρμαια τῶν αἰσθήσεων** καὶ κάνουμε κατάχρησι αὐτῶν. Βλέπουμε αὐτὰ πού δὲν πρέπει νὰ βλέπουμε, ἀκοῦμε αὐτὰ πού δὲν πρέπει ν' ἀκοῦμε, κ.τ.λ.. Ἄντὶ ν' ἀγναντεύουμε τὴ φύσι, ν' ἀκοῦμε πῶς λαλεῖ τ' ἀηδὸνι κ.λπ. καὶ νὰ λέμε Σ' εὐχαριστῶ Θεέ μου, ἐμεῖς δὲν πᾶμε στὴν ἐκκλησία, ἀλλὰ τὸ βράδυ ξενυχτοῦμε στὴν τηλεόρασι γιὰ νὰ βλέπουμε ἐκεῖ τὰ αἰσχίστα καὶ νὰ λυποῦμε τὸν Κύριό μας. Ἄφ' ὄτου μάλιστα παρουσιάστηκε καὶ τὸ βίντεο, τὸ κακὸ ἔγινε ἀνεξέλεγκτο. Ἐνας παπᾶς ἀκριτικοῦ χωριοῦ ἤρθε ἀπὸ τὰ σύνορα στὴ μητρόπολι κλαμένος. Τί νὰ σοῦ πῶ, πάτερ, μοῦ λέει, πάει ξωφλήσαμε. Δὲν ὑπάρχει πλέον τίποτα. Τοὺς λέω νὰ ἔρθουν στὴν ἐκκλησία. Πάω ἀπὸ σπίτι σὲ σπίτι,

τοὺς χτυπῶ τὴν πόρτα. — Ἐλάτε, τοὺς λέω. — Ἐχουμε δουλειές, ἀπαντοῦν. Ἐφερε κάποιος ἀπὸ τὴ Γερμανία ἓνα βίντεο, καὶ πᾶνε ὅλοι ἐκεῖ τὰ μεσάνυχτα καὶ κοιτάζουν ἐπὶ ὤρες αἰσχροτάτα πράγματα... Μάτια γιὰ ἄθλια θεάματα ἔχουμε, μάτια γιὰ τὸ Θεὸ δὲν ἔχουμε. Αὐτιά γιὰ θεῖα λόγια δὲν ἔχουμε, αὐτιά γιὰ ὑβρεις καὶ βλαστήμιες κ.λπ. ἔχουμε. Νὰ κυβερνοῦμε λοιπὸν τις αἰσθήσεις. Κυβερνήτης τῶν αἰσθήσεων, ὅπως εἶπαμε, εἶνε ὁ νοῦς. Ὅπως ὁ ζευγολάτης κυβερνᾷ τὰ βόδια, ἔτσι κ' ἐμεῖς πρέπει νὰ κυβερνοῦμε τις αἰσθήσεις.

Τελειῶνω, ἀγαπητοί μου. Εἶπαμε ὅτι πρέπει νὰ εἴμεθα εὐγνώμονες γιὰ τις αἰσθήσεις πού ἔχουμε καὶ νὰ τις κυβερνοῦμε ὅπως πρέπει. Ἄλλ' ἂν ἀρκεσθοῦμε μόνο στίς πέντε αἰσθήσεις, θὰ εἴμεθα σὰν τὰ ζῶα, ἀφοῦ κι αὐτὰ πέντε αἰσθήσεις ἔχουν. Στὸν ἄνθρωπο, ἐκτὸς τῶν πέντε αἰσθήσεων, ὑπάρχει καὶ μία ἕκτη αἴσθησις· ἂν λείπη αὐτή, ὁ ἄνθρωπος δὲν διαφέρει ἀπὸ τὸ κτῆνος. Ποιὰ εἶνε ἡ ἕκτη αἴσθησις; Εἶνε **ἡ πίστις**. Πιστεύεις; Τότε ἔχεις μία αἴσθησι ἀνώτερη ἀπὸ τὴν ὄρασι, τὴν ἀκοή, τὴν ὄσφρησι, τὴ γεῦσι, τὴν ἀφή. Τότε βλέπεις, ἀκοῦς, ὀσφραίνεσαι, γεύεσαι καὶ ἀγγίζεις μία ἄλλη πραγματικότητα. Ὡ Θεέ μου, χάρισέ μας τὴν ἕκτη αὐτὴ αἴσθησι, γιὰ νὰ μὴν περιοριζόμεθα στίς ζωώδεις αἰσθήσεις, ἀλλὰ νὰ αἰσθανώμεθα ὅτι ὑπάρχει κ' ἓνας ἄλλος κόσμος. Ἐὰν ἔχουμε αὐτὴ τὴν αἴσθησι, τότε ἔχουμε κεραία ἐπικοινωνίας μὲ τὸν κόσμο τοῦ οὐρανοῦ.

Πίστεψε, ἀγαπητέ, στὸν Κύριον ἡμῶν Ἰησοῦν Χριστόν, καὶ τότε θὰ δῆς ὀράματα, θ' ἀκούσης φωνές, θ' ἀγγίξης καὶ θὰ γευθῆς πράγματα μεγάλα καὶ θαυμαστά, θὰ αἰσθανθῆς τὸ ἄρωμα οὐρανοῦ. «Γεύσασθε καὶ ἴδετε...» (Ψαλμ. 33,9). Πλησίασε ἰδίως τὴν θεῖα κοινωνία. Ὅχι ἀδιάφορα, ἀλλὰ **μὲ πίστι** ἀκράδαντο ὅτι εἶνε ὁ Χριστός. Πλησίασε καὶ **κοινωνήσε μὲ καθαρὴ καρδιά**, καὶ τότε θὰ αἰσθανθῆς τὸ μεγαλεῖο. Ὁ Κύριος μᾶς καλεῖ ν' ἀποκτήσουμε τὴν ἕκτη αἴσθησι, τὴν πίστι πού εἶχαν οἱ πρόγονοί μας. Ἐκεῖνοι, τὰ φτωχαδάκια ἐκεῖνα πού ζοῦσαν στὸν Πόντο, στὴ Μικρὰ Ἀσία, στὴ Μακεδονία μας, πίστευαν. Ἄν ἔχουμε κ' ἐμεῖς πίστι, θὰ βλέπουμε τὰ ὠραῖα, θ' ἀκοῦμε τὰ ὠραῖα, θὰ αἰσθανώμεθα τὰ ὠραῖα, θὰ ζοῦμε σ' ἓνα κόσμο ἀφαντάστου **ὠραιότητος**.

Εἶθε ὁ Κύριος, διὰ πρεσβειῶν τῆς ὑπεραγίας Θεοτόκου, νὰ μᾶς χαρίσῃ τὴν **ἕκτη αἴσθησι**, μὲ τὴν ὁποία θὰ βλέπουμε τὸν μακάριο καὶ ἀθάνατο κόσμο· ἀμήν.

† ἐπίσκοπος Αὐγουστῖνος